

Голямата единична стая № 42, която е била заета от председателя на Народното събрание, сега е разделена на две помещения, от които едното е сбирнище, но и двете имат прозорци към булеварда. Прозорците са високи, френски тип, както ги наричат у нас, с декоративни железни парапети. Отреща се виждат мансардни покриви на сградите, което отговаря на описанието на Х. Тачев. Най-люксозен е II етаж, който има и корниз.

З. Стоянов и съпругата му са заели сравнително евтина, но широка стая, което говори, че макар и на висок държавен пост, средствата на З. Стоянов са били ограничени. Прозорците и сега имат дървени капаци, за да се осигури тишина от шумния булевард и да се попречи на директното слънчево осветление.

Вратите са дървени, масивни, таблондни. Коридорите — сравнително тесни и тъмни. Стълбите между етажите са тесни, което говори, че хотелът е бил скромен и достъпен.

Как е изглеждал Париж към края на века, по времето на световното изложение от 1889 г., виждаме в поредицата „Paris à la belle Époque“, с автор André Fildier. Това е било „доброто старо време“ на Париж, който се развива като един модерен световен град, център на изцялото литературно и изкуство.

Малко е видял болят З. Стоянов през прозореца на фойтона. През погледа на страдалеца като в калейдоскоп са проблясвали булевардите, магазините, кестените. Съдбата му е отредила да бъде в тоя мечтан град едва тридесет часа.

По сведения на Ив. Андонов, Х. Тачев и др., парижани са изявили голямото си уважение към него — държавния мъж, известен писател и страстен полемист, — като са присъствували масово на траурната процесия. Голяма реч произнася Луи Леже, който по-късно написва книгата за неговия необикновен живот и богато творчество. Некролог е отпечатан в авторитетното тогавашно списание „Илюстрация“, където се отбелязвала кончината само на най-видни личности.

Своята почит към паметта на З. Стоянов изразява и руският официоз в „Новости“. В броя му от 5. IX. 1889 г. е публикувано следното:

„Неговото миросъзрение е било твърде просто: той е напоен с рядка пламенна любов към Отечеството и Свободата! Тази ценни чувства на сърдечния покойник Захарий Стоянов, не ще и питане, че трябва и заслужава да се уважават както у приятеля, така също и у неприятеля.“

ПЕТ НЕИЗВЕСТНИ ПИСМА НА БОРИС ШИВАЧЕВ

ИВАН ПЕЙКОВСКИ

През 1968 г. библиотекарят на троянското читалище „Наука“ — поетът преводач Симеон Гатев (1898—1969) — ми предаде пет писма на Борис Шивачев, изпратени до него. Това стана при посещение в дома му. Боледуваше и бях отишъл да го видя. Монката, както го наричаха всички в Троян (тъй го назова и писателят-скитник), разтвори куфар с ръкописи, от който извади охетелните писма, поставени в сгънат на две бял лист. Явно беше ги разгръщал неведнъж, защото те едва се държаха в линиите на прегъването. Струва ми се, все тогава получих и спомен от него за Борис Шивачев, който поместихме по-късно във в. „Троянски глас“ (бр. 3, 20 януари 1971).

Литературното дело на Симеон Гатев има далеч по-малка известност от това на Борис Шивачев, но в случая е по-интересно приятелството между двамата интелегенти от съседните градове Ловеч и Троян. Симеон Гатев не е троянец по рождение — той е от Омуртаг. С Борис Шивачев се запознава през последната година на обучението си в Ловешката мъжка гимназия (1918—1919). Тогава Гатев участва в остър спор върху трагедията на Софокъл „Антигона“ и заради това е изключен от гимназията. Познавайки неговата нетърпимост и прекалената му откровеност, предполагам да е обидил някого от своите учители. Тъй или иначе, изключеният се явява на изпити като частен ученик. Борис го поканил вкъщи, спомня си Гатев, и за час-два му нарисувал портрет.

В годините след Първата световна война Симеон Гатев живее известно време в столицата. Името му се появява по страниците на сп. „Чернозем“ и на хумористичните издания „Българин“ и „Маскарад“, редактирани от Христо Смирненски, на в. „Гребец“ и „Вестник на жената“. Превел е творби от Пушкин, Гогол, Чехов, Бунин и Блок. До края на живота си Симеон Гатев беше библиотекар в Троян, продължавайки заедно с това писателската си дейност.

Борис Шивачев е роден на 24 март 1902 г. в Плевен в семейството на офицер. В автобиографията си отбелязва: родителите на майка му са дошли в Ловеч от Троянския балкан. Живял е още в Ямбол, а в Ловеч е от 1917 до 1920 г., когато заминава за Южна Америка. Завръща се отново в Ловеч през 1924 г., заболял от белодробна туберкулоза.

Писмата си до Симеон Гатев Борис Шивачев изпраща през 1926, 1927 и 1931 г. Те са написани на листа от ученическа тетрадка (размер 17×21 см) с мастило, само последното — с молив. Липсва краят на първото писмо (1926) и четвъртинка от последното. Набива се в очи енергичният, но четлив почерк, тук-там има изрази на френски и испански език, малки поправки. Получателят им е подчертал с молив онези мисли, които са му направили най-силно впечатление.

Тези документи от бедния литературен архив на писателя с необикновена съдба безспорно ще допълнят съществено представата за него. Особено интересни и актуални са неговите мисли за ролята на литературния творец в обществото, за смисъла на неговото дело. Пред нас са пет искрени изповеди на гражданин, взел перото в ръка, защото наистина има какво да каже на хората.

Гатев се е увличал от символизма. Шивачев не възприема отвлеченото от живота литературно течение и заявява това свое веру в едно от писмата си. Вероятно двамата са се различавали и в оценката на отделни свои творби, но тонът на Шивачевите писма е много доброжелателен. Въпреки критичните бележки на своя приятел по повод на някои разкази в отпечатания в Ловеч сборник „Сребърната река“, той защитава възгледа си, че „без искрено чувство е немислимо голямото изкуство“, изпраща му „хиляди привети и една целувка“. Авторът на разказите за Южна Америка жадува да чуе „истинска критика“.

Шивачев е бил на чиновническа работа в София в края на 1927 г. и е следвал в Свободния университет дипломация и консулство. След това се връща отново в Ловеч, а през 1930 г. е в София, вече тежко болен, с гипсиран кръст. Лежи и пише върху рисуващата си дъска. Сигурно на нея е споделил пред приятеля си от Троян: „моите страдания. . .“, „[не] се отчаявам. . .“, „надявам се. . .“

Надявал се е да излезе вече завършеният му роман „Изобретателят“. Намерил и издател — Тончо Цоневски, родом от Троян, закупил по това време печатницата на издателство „Посредник“, която назовал „Култура“. Шивачев споменава в последното си писмо до Гатев: книгата ще излезе в 1000 броя, „при твърде специални финансови условия“, които му налагат да не рискува да изпраща предварително екземпляри от нея, тъй като не е сигурен дали ще получи нещо срещу тях. От всички изпратени за продажба книги „Сребърната река“ не е видял парите на нито една. . . Затова моли приятеля си да му помогне, като събере предварително вноски и му ги изпрати срещу отстъпка. Борис очаква романът да излезе за една година.

Тончо Цоневски и сега си спомня: бащата на писателя не разполагал с необходимите средства и помолил изплащането на разходите по издаването му да стане, след като романът излезе от печат. Такива са всъщност „специалните финансови условия“ на издателя, благодарение на чиято отзивчивост „Изобретателят“ се появява на бял свят.

Тончо Цоневски е запазил такъв спомен от това време — писателят споделил, че при някакво сблъскване в Южна Америка бил бутнат отвисоко и при падането си се ударил в кръста. Отначало не усетил болката тъй силно, ала после тя се увеличавала. „Излизането на „Изобретателят“ (Бележките на Иван Бистров)“ беше значително събитие — споделя издателят-книжовник (работил известно време в съдружие с Ламар), — макар да предизвика и известно смущение поради особената си тема.“

В тази книжка на „Литературна мисъл“ предлагаме пълния текст на петте неизвестни на писателската ни общественост писма на Борис Шивачев до Симеон Гатев.

Монка,

Получих ти писмото. Страшно съжалявам, че не можахме да се видим. Славно бихме си поразговорили, а то с писмо: пиши, пиши. . . и пак нищо. Пък и теб изглежда, че те мързи, или кой знае какъв дявол, та все набързо и с молив си пишеш писмата. А има толкова неща за писане. Ти си в сърцето на България, в двора на българските музи (сладкарница „Цар Освободител“). Ти знаеш, че ме интересува литературният живот и изобщо живота, а мълчиш. . . Защо?

Добре, не мога да търпя повече, и ето ти куп въпроси, на които ти си длъжен да отговориш в името на нашето старо приятелство от гимназията. . . Инак, върви по дяволите! . . . Ex! mon cher ami, ето че се разсърди. . . Но чакай, изслушай моите въпроси, че тогава. . .

Ето: 1. Как отива животът на задругите (литературните, разбира се)? 2. Ти към коя от тях се числиш и защо? (Не се сърди на това глупаво „зщо“, бих искал да знам преимуществата на твоята задруга). 3. Как отива ПЕН-клуба, не си ли член на него? Научих се, че и прочутият испански писател Бласко Ибанес¹ бил негов член, та искам да знам дали българският ПЕН-клуб би могъл да ми даде точния му адрес (Или адресната служба на клуба не е още уредена). 4. В кои списания сътрудничиш и какво стана с издаването на Вашето списание? Напоследък те виждах във „Вестник на жената“ и в „Хоро“ с преводи от френски и руски. 5. Как мислиш за съвременната българска литература и кои автори най-харесваш? Вярвам, че след като прочетеш и този въпрос, няма да се въздържиш и ще напусваш. . .

— Та това е материал за цяла студия! — крещиш ти.

Така си е, братко. Искам да те размърдам, защото инак вечно може да ми се оплакваш, че няма върху какво да ми пишеш.

Чакай де, ами животът? Не бягай, какъв богат материал! Например: аз съм сигурен, че ти все имаш някоя „муза“ или „грация“, някоя „Илайяли“ или пък „вдовичка“, но. . . оставям понататък за продължи твоего перо.

И тъй, ето ти куп въпроси, на които искам да ми отговориш, чуваш ли, искам да ми отговориш в едно, в две, ако щеш и в сто писма, но да ми отговориш. Не искам да дезертираш, както си правил досега, пращайки ми отворени писма. . .

— Но. . . започваш ти. . .

— Никакво „Но“!

— Но как така, само аз ли ще разправам, а ти ще ми задаваш въпроси. . .

Ех, братко, питай и ти, готов съм да ти отговарям. Но какво знам аз, беден и болен провиционалист. По цял ден моята madame Кашлица (повтарям израза, защото изглежда, че си влюбен в моята madame, но пази се, защото тя е зла и ревнива) ме дразни и ядосва, принуден съм да лежа и чета — може би и това да ми бъде от полза.

Засега не пиша нищо, освен писма до другари, но ужасно си точа зъбите за предстоящия роман (из живота на Буенос Айрес, множество лични преживявания). Ще гледам да го напиша на един дъх. Разкажете дадох за печатане, но поради претрупана работа ще се забави излизането им на бял свят. Във всеки случай за новата година ще те зарадвам с един екземпляр — аутогр: ф

Получих и прочетох „Зад китайските стени“². Право да ти кажа, не разбирам символизма и съм негов враг, обаче това, вярвам, няма да ни попречи да бъдем добри приятели, както сме и били. Загатваш за някакъв роман. Нищо по-добро от това да създадеш една крупна работа, стоплена от ярката светлина на лични преживявания. Колкото по-блочно до живота, толкова по-добре. Тук съм напълно съгласен с Д. Шишманов, ако и да не одобрявам много от неговите идеи. Дезертирайки от живота, ний изпадаме в областта. . . (Тук текстът прекъсва. — б. м., Ив. П.).

¹ Висенте Бласко Ибанес — испански писател (1867—1928), един от най-големите испански романисти.

² Явно става дума за творба от Симеон Гатев.

Монка,

Не мислех толкова бързо да ти се обаждам, но след като прочетох разказа ти „Зад кулисите“, чувствавам непреодолимото желание да ти стисна ръката и да те поздравя. Изглежда, че разказът е печатан през 1926 г., само че не личи в кое списание. Но това не е толкова важно, важното е, че е издържан. Трябва да си призная, че стилът (с малки изключения) е отличен. Истински модерен стил. Фразите кратки, а сравненията силни. Колкото за вътрешната страна, за идейното, че „полът стои в основата на всяко същество, било то мъж или жена“ (поне така аз схващам основната мисъл) е вярно и оригинално схващане. Не Вайнингер, а Фройд, по това е тема за цял трактат. Вярно е нарисувана и средата на артистите, а това само по себе си говори много. Преди всичко „Реализъм“ и даже „Натурализъм“, разбира се, не този на Балзака и Зола, а реализма и натурализма на нашето време. Нека бъдем жестоки и безпощадни в изнасянето на фактите, които могат да допринесат за охарактеризирането на епохата. Истинското изкуство трябва да бъде винаги съвременно, т. е. отражение на своята епоха. В това отношение и класиците са „съвременни“. Аз най-много се страхувам от отчужденето на изкуството от живота. Нека си го призная откровенно — за мене принципът „l'art pour l'art“ е чиста безсмислица и аз бих отрекъл всекиго, който би се решил да защитава горния принцип. Аз съм за принципа — колкото писателят е по-близо до страданията и възторзите на своето време, разбира се, той (писателят) трябва да бъде авангард, а не да крета подир другите, — толкова и по-голям. Разбира се, всичко у него трябва да бъде спонтанно, дълбоко почувствувано и ярко изразено, защото писателят е преди всичко човек на чувствата, той си служи с образи, а не с логическите построения на науката. Тук никакви принципи не могат да помогнат, ако писателят е без талант; принципите са за критиката, за оценката на едно художествено произведение.

За мен е ясно защо разни имажинисти, футуристи и символисти, и не само те, стоят самотни и неразбрани (аз бих отишъл по-далече, че те даже сами не се разбират); те са се отчуждили от живота, а после се сърдят защо никой не ги чете. . . Но стига.

Монка, ако ти би се заел да напишеш твоя роман (за когото ми споменавах по-рано) искрено и просто (за мене простотата в изкуството е от голямо значение), аз бих казал, че твоята литературна звезда ще изгрее с блясък на бедното българско небе.

— Не, братко, ще ми възразиш, — какво да правя, когато нямам настроение?

Ето какво! Французите казват: *l'appetit vient en mangeant!*¹; а аз ще кажа: настроението иде, когато се работи. Особено това е вярно за работи, които са преживени. Там процесът на творчеството е станал много по-рано и сега човек трябва само да разрови своите спомени и да ги запише. Разбира се, след това иде преработката. И за всичко това е необходимо повече, много повече труд, отколкото настроение. По този въпрос аз мисля като Флобера, че елегантният стил, истински елегантният стил, където няма нищо излишно или нещо, което да липсува, се постига само след дълга шлифовка.

Нещо повече, аз мисля, че всяка дума е тон, който усилва или отслабва ефектът на общото. Тъй както художникът примивава, когато слага своите бон върху платното, така и писателят трябва да притеглява със своите естетически везни думите, които пише. Ще ми простиш за горното сравнение, като вземеш под внимание моята слабост към художеството. Но колкото за стила, ще се съгласиш с мене, че ако той не е всичко, а само външната страна на изкуството, все пак без него то е почти немислимо.

Но въпросът беше за настроението. Съгласен съм, че без настроение, когато човек изсмуква из пръстите си известен сюжет, е невъзможно да се работи. Но това е вече съвсем друго. Обаче аз мисля, че твоят роман не спада към втората категория. И тъй, работа! Повече работа!

Сега няма да задавам обикновените глупави въпроси, които обикновеният човек задава в своите писма. Ще оставя на твоето настроение да ми отговориш, каквото чувствуваш. Не мисля, че влагам някаква ирония в думата „настроение“.

¹ Апетитът идва с яденето.

Но преди да свърша, нека ти дам и някои сведения относно моята „писателска“ дейност. Тургам писателска в кавички, защото аз мисля да ставам по професия писател. Ще пиша само тогава, когато имам какво да кажа, когато ме боли, когато душата ми изгаря в пламъка на диви страсти. . . Да, само тогава ще пиша, през другото време мисля да бъда преводач, кореспондент на чужди вестници и всичко друго, чрез което човек може да си изкарва хляба по честен начин в днешния мошенически град. . . Даже мисля да стана дипломат [(следвам дипломация в Свободния (университет — б. м., Ив. П.)]. Но това са само проекти, край на които се губи из индийските храмове, китайските пагоди, тропическите гори на Африка и пустинните равнини на Сибира. С една дума, душа на скитник, широка и необятна душа, която иска да прегърне земята. Добре! Но да видим какво ще каже моята законна съпруга madame Кашлица. Да видим какво ще каже! . . . Сега тя ме държи в стаята и аз съм ѝ благодарен, доколкото човек може да бъде благодарен на една такава зла тиранка.

Пиша и чета. Романът напредва. Това ме радва. Мисля, че ще бъде нещо много оригинално, поне аз не познавам в световната литература анализа на подобни чувства². Напоследък Панаит Истрата³ загатва нещо подобно в „Кира Киралина“. Но затова — по-после, когато го напечатат. Странно се ядосвам, че се забави излизането от печат на моята „Сребърна река“ (досега са напечатани само две коли). Странни калпазани или направо въжеиграчи. Сега съм ги поканил да ми определят последен и краен срок. Да видим! Във всеки случай, най-после ще трябва да я напечатат, щом са започнали. Ти се интересуваше от заглавията на разказите. Ето ги: Антошио; Една история; Покровители на животни; Карнавал; Страх; Фабриката; Блудният син; Детето на падналата; и Черното злато. Всичко девет разказа. Ще чакам твоите отзиви, разбира се, след като ги прочетеш, а дотогава търпение, макар че и аз почвам да го губя. Какво друго. Вихме могли да се разговаряме до довечера. Има толкова работи за приказване между приятели, които от седем години не са се виждали. Но стига, защото ръката ми се умори, ето вече три часа как драща. . .

Хиляди привети от твоя др. Борис.

Ловеч, 11. III. 1927.

Монка,

Al fine! — Най-после! Ето ти и моята книга. Разбирам нетърпението ти, защото и аз сам го бяха загубил. Но сега ти повече няма да чакаш. Оставам само аз. Ще попиташ, защо? — Защо ли! Критиката, mon cher ami, критиката. . . Ще очаквам и твоята. Знам, че в много работи може да се и не съгласиш. Но това, разбира се, няма да ти попречка да ме похвалиш или провалиш. . . Като приятел разчитам на твоята искреност. От лошата или добра критика не се боя, страхувам се само от нейното мълчание. . . Прочее, говори и говори смело, тъй както чувствуваш, с това само ще спомогнеш на моята самокритика. . .

Какво друго да ти пиша? В моите разкази има толкова писано за самия мсие. Толкова истории и толкова мъка. . .! Стига да умее човек да чете. Аз вярвам, че ти познаваш това изкуство. . .

Към Великден ще ходя в София и мисля там да остана. „Изобретателят“ — моят първи роман, завърших преди известно време, разбира се, като черновка. Но все пак остава още много да се работи, докато види бял свят, а ще зависи и от негово превзходителство don Di-пего (парата). При благоприятни условия към края на тази година и той ще излезе. Va paraître. . . казват французите.

Сега се готвя за изпитите през юни (дипломация) и. . . чакам отзиви. Малко неудобно е наистина да уча при такова състояние на духа. Но. . . и треската ще премине. . . Родилната треска на автора! Така е. Какво да се прави? Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas¹.

² Главният герой на романа Иван Бистров е хомосексуалист.

³ Панаит Истрата — румънски писател (1884—1935), скитал из много страни на Европа, романист, описващ силни преживявания.

¹ От възвишеното до смешното има една крачка.

Ти как си? Напредва ли романът? Дано моята книга ти даде нов импулс за работа. . . Ще очаквам твоя отговор и . . . критика. . . Хиляди привети и un baiser² от твоя приятел

Борис

P. S. Ако мислиш, че в Троян ще можеш да продадеш някой и друг екземпляр, пиши ми да ти изпратя! . . .

Същия

Ловеч, 23 март 1927.

Монка,

Получих твоето писмо от 18 т. м. — благодаря. Никак не ме очуди твоята искреност, напротив — би ме очудило противното. Прозирах, че няма да ти хареса тенденцията на моите разкази. Така и излезе, но няма защо да ти се сърдя, нито ти на мене. Вкусът е право на всеки човек. Колкото повече на хората на изкуството. Ти клоних към Нитче, аз — към Зола. Ти си индивидуалист и за тебе Зола е „удоволствието да вониш“. Аз пък съм за принципа l'art pour les hommes³ и за мене Нитче е „един гениален луд, но все пак луд“. Нищо чудно.

Колкото за пейзажа в моите разкази, аз въпреки че съм „художник“, го считам за неважен и затова не му отделям почти никакво място. За мене хората са много по-важни от предметите. Пък и художник е не само този, който рисува пейзажи.

Това, което е най-важно в твоята критика, разбира се, за мене, то е твоето мнение за искреността в изложението и за стила на разказите. Не знам защо ти считаеш искреността за грях, поне на мене твоето писмо по този [въпрос] остави такова впечатление. А аз мисля, че без искрено чувство е немислимо голямото изкуство. Колкото за стила, въпреки че той е само външната страна на изкуството, положил съм доста много грижи. Чудно ми е как ти виждаш навсякъде пълно безгрижие. Не знам какво ти разбираш под „елегантен стил“. Ако разбираш стила на класиците, вярно е, че в моите разкази няма ни следа от стил. Но аз мисля, че всяко време си има свой стил. Днес небрежността в стила е неговото достойнство. Разбира се, „изискана небрежност“. Ако нейно превъзходителство логиката ми позволи горната характеристика. И тъй, изисканата небрежност на стила е според мене основното качество на следвоенния стил. А късата фраза е първото условие за неговата динамика. Колкото за експресионистичен стил, той се изявява сам по себе си такъв.

Вярно е, че „Антонио“ е слаб в стилио отношение. Вярно е, че и в другите разкази има слаби места. Но все пак, струва ми се, че има и страници с напълно издържан стил. Бих желал да знам твоето мнение: кой е най-хубавият разказ в стилио отношение. И кой е въобще най-хубавият разказ, ако има такъв. Аз бих желал нещо повече — да напишеш една рецензия за моята „Сребърна река“, разбира се, s'il vous plaît², както казват французите. Защото за мене е от най-голямо значение да чуя гласа на искрената критика. Само по този начин аз ще мога да преценя обективно моята първа работа.

За „Изобретателят“, моят първи роман, ти се надяваш, ти искаш да го намериш много блестящ, по-съвършен от „Сребърната река“. Вярвам, че ще бъде такъв, най-малко в стилио отношение. Все пак, струва ми се, че няма да бъде нито достатъчно бляскав, нито толкова съвършен, за да го харесаш. Защото тези, които очакват, остават винаги разочаровани. Но аз с всички сили ще се потрудя да потвърдя правилото с едно изключение. Друго? В очакване съм на критиката отляво и дясно.

Засега няма с какво ново да ти се похваля. Ще очаквам това от тебе. Пролетта още не е надянала своето рухо от смарагди и баирите около Ловеч са тъй „плешиви“, както и вашият Балкан.

² Една целувка.

¹ Изкуството — за хората.

² Моля.

И въпреки това пролетта е дошла в сърцата на младите. Тяхната радост ме прави по-печален, мене, младият старец.

Но стига толкова. Хиляди привети и една целувка от твоя приятел
Борис.

София, 2. II. 1931

Драги Монка,

Радвам се, че се обаждаш. Няма да се сърдиш, ако ти кажа, че романи за „продав“ така не пращам. Причина за това решение е моята практика със „Сребърната река“. От всички изпратени за „продав“ екземпляри не видях парите на нито един. И тъй, ако искаш да ми послужиш, събери си... (оттук нататък липсва четвъртинка от листа и се четат несвързани съчетания и думи — б. м., Ив. П.):

20% отстъпка, за 10 и по...

изпрати с пощенски...

(К. Шивачев, бул. Ив. П.)

щото аз съм на...

се очудиш, защо съм...

монте страдания...

трябва да напиша...

ти обясня всичко...

се отчайвам и...

Колкото за изданието на романа, то е в 1000 екз. Имам издател, но при твърде специални финансови условия... Тъй че за мене е една необходимост да се пласират (всичките екземпляри) колкото може по-скоро. Какво друго? Надявам се в разстояние на една година да излезе „Изобретателят“.

... в Буенос Айрес.

... и ще има много по...

... може да предизвика и

... по-добре!...

Привети твой

Шивачев